

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 19047/2022
15.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Пешић, адвокат из ..., против туженог ББ из .., чији је пуномоћник Зоран Јевтић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5889/21 од 23.02.2022. године, у седници већа одржаној 15.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5889/21 од 23.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 1701/10 од 15.06.2021. године, исправљеном решењем истог суда П 1701/10 од 25.08.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу за претрпљене физичке болове износ од 56.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 56.000,00 динара, за претрпљене душевне болове услед умањења животне активности износ од 104.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа износ од 32.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 15.06.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко износа досуђених у ставу првом изреке до тражених износа и то на име претрпљених физичких болова за износ од још 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха за износ од 100.000,00 динара, на име умањења животне активности за износ од 150.000,00 динара и на име повреде части и угледа за износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 20.07.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете и то на име изгубљене зараде за време потпуне неспособности за рад исплати новчани износ од 276.640,00 динара са законском затезном каматом од 09.04.2021. године до исплате, док је преко досуђеног, а до траженог износа од 345.800,00 динара са законском затезном каматом од 20.04.2007. године до исплате, тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име изгубљене зараде због умањења зараде исплати износе ближе наведене у том ставу изреке за сваку годину понаособ, почев од 21.07.2007. године, закључно са 06.09.2017. године, са законском затезном каматом на те износе од 09.04.2021. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев преко износа досуђеног у ставу четвртим изреке до траженог износа

на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде и на име умањења радне способности и то почев од 01.01.2008. године за сваку годину понаособ до 31.12.2016. године у износу од по 103.630,00 динара са законском затезном каматом од 01. јануара наредне године до исплате, као и веће потраживање од досуђеног износа за период од 01.01.2017. године до 06.09.2017. године до траженог износа од 75.890,00 динара са законском затезном каматом од 07.09.2017. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 575.692,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5889/21 од 23.02.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке и у том делу жалбе парничних странака су одбијене. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставу четвртном, петом и шестом изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, и то према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20).

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 7/22 од 29.06.2022. године, није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5889/21 од 23.02.2022. године.

Одредбом члана 395. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произлази да Врховни касациони суд може прихватити одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези са чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је у конкретном случају поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП, примењују се одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у члану 23. став 3. Закона о

изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Тужба ради накнаде штете поднета је 06.11.2009. године. Поднеском од 29.04.2021. године, тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева. Побијана вредност предмета спора износи 492.640,00 динара, што представља динарску противвредност од 4.189,66 евра (на дан преиначења тужбе 1 евро је износио 117,5847 динара). Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 23.02.2022. године, дакле после ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић